

Runaway bride

Op de vlucht voor de liefde

Blind date

De blind date die Kiki op Aruba met Xavier heeft, pakt heel anders uit dan ze had verwacht...

Bij het afscheid fluistert hij nog snel in mijn oor: "Vergeven verlicht, Kiki"

Het was ons huwelijk niet meer, anderen bepaalden. Jeroen had mijn noodkreet wel gehoord, maar luisterde niet

Alleen al de gedachte Jeroen onder ogen te moeten komen, doet mijn maag samenknijpen

'Hallo Kiki', een bericht verschijnt in beeld. 'Wat is er mis met jou waardoor je op deze datingapp terecht bent gekomen?' schrijft ene Xavier.

Onder aan de boodschap is een profielfoto van een lachende Xavier zichtbaar. Het is een selfie. Zijn gestrekte arm net boven zijn donkere krullenkop en pientere bruine ogen.

Een tweede foto van de achtendertigjarige Cubaan volgt, die net als ik blijkbaar op Aruba woont. Bij *About me*, in tegenstelling tot de meeste andere mannen die hele essays over zichzelf schrijven, staat alleen:

Geen gedoe.

Ik lach om het feit dat hij zichzelf tenminste niet zo serieus neemt, vergeleken de meeste andere mannen op deze app. Mijn vingers zweven boven het toetsenbord.

Mijn antwoord volgt spontaan.

'Ik ben na jaren weer vrij uit de gevangenis vanwege een loze bommelding op Schiphol.'

Direct een bericht terug.

'Gelukkig, iemand met humor. Leuk profiel heb je. Zie dat je van witte Bourgognes houdt. Toe maar. Dus je hebt ook smaak. Welke vind jij het lekkerst?'

Ik grijns om zijn quasi cynisme en typ: 'Bernardus.'

'Niet waar!', antwoordt Xavier. 'Ik ook!'

Yeah right, denk ik.

'Franse wijnen genieten sowieso mijn voorkeur. 'Geen gedoe, qua smaak.'

'Haha', typt hij. 'Maar de Italianen weten er ook raad mee en Spaanse zijn ook niet mis. Ik zou je graag straks uitnodigen om de beste witte wijn op het strand met me te drinken. Of ga ik nu te snel?'

'Haha, ja.'

'Maar dat heeft ook voordelen. Hier heb je mijn nummer trouwens. Appen is veel makkelijker communiceren en dan kunnen we dit onlineverhaal meteen achter ons laten. 0652044157.'

Mijn hand gaat automatisch richting mijn telefoon. Ik aarzel even en stuur Xavier een appje.

‘Zo, Xavier 38, ben ik weer.’

‘Oké, Kiki 33, maarruhh... wat dacht je van behalve een glaasje champagne samen en een fles St. Bernardus, dineren in het beste restaurant? Champagne en wijn op een lege maag is ook zo wat.’

Wacht even. Mijn vingers trommelen op mijn formica bureau en verhuizen al snel weer naar het toetsenbord.

‘Heb je zo’n arm sociaal leven?’

‘Haha, mormel! We kunnen in de bar van The Ritz afspreken’, schrijft Xavier. ‘Vijf uur?’

‘Dus jij wilt meteen in een hotel afspreken? Zo ben ik niet hoor’, antwoord ik.

‘Haha, ik wel. Ik dacht: kunnen we meteen kijken of er een kamer beschikbaar is.’

Hm. Ik denk na.

‘Oké. Je herkent me aan mijn oorlogsbroek.’ De legerprint van mijn uitgaansbroek is altijd favoriet als ik uitga.

‘Haha, echt leuk je zo snel te zien. Dat meen ik. Ik kom in trainingspak’, typt Xavier.

‘Glanzend hoop ik.’

‘Met een witte anjer in mijn revers en een hoge hoed.’

Ik grinnik en denk na over een gevat antwoord. Er komt niets, behalve dat ik nog nooit zo gemakkelijk en snel een afspraakje met een man heb gemaakt. Überhaupt de laatste jaren niet, maar daar wil ik niet aan denken.

‘Oké, mooie dame,’ vervolgt Xavier, ‘ik ga me even optutten. Zie ik je om vijf uur in de Ritz.’

Gebroken harten

Palmladeren ruisen door de warme zeewind. De lucht ruikt naar zout en krijt. Golven rollen het strand op. Mijn hakken tikken over de tegels langs het restaurant bij het zwembad. De tafels zijn gedekt met zwarte, linnen placemats en gesteven, witte servetten en fonkelend glas. Witte, zijden lakens zijn om houten pilaren gedrapeerd en bollen op door de noordoostpassaat. Sinds ik van de ene op de andere dag uit Amsterdam ben vertrokken en naar Aruba gevlogen, kom ik regelmatig in de Ritz. Het is nu een maand en een week geleden. Geen spoor heb ik achtergelaten. Hoewel ik fotograaf ben, vond ik vrij snel een baan als duikinstructrice. Duiken was altijd al een hobby van me en behalve snorkelen en met een boekje op een van de bounty-stranden liggen, is duiken dé toeristische attractie van het eiland. Ik verdien er een prima boterham mee. Ik strijk mijn jurk glad en haal diep adem. Daar zit hij, Xavier, aan de gelakte, houten bar met uitzicht op zee. Soms moet je je niet afvragen waarom je de dingen doet die je doet. Xavier lacht en zwaait, terwijl ik op hem afstap. Hij kust me tweemaal op de wang.

“Wat zie je er prachtig uit in die rode jurk. En dan die schoenen!” Xavier schuift galant een kruk naar achteren. Ik ga zitten. Zijn krullende haar zit anders dan op de foto en is nu met gel achterover gekamd. Het geeft hem een totaal andere look, maar evenzeer aantrekkelijk. Zijn hoekige kaken stralen kracht uit, zijn oren zitten plat op zijn schedel en hij is onberispelijk gekleed. Een gestreken wit overhemd, een jeans met dezelfde ceintuur als zijn leren schoenen.

“Eerst champagne?”, vraagt Xavier wanneer de barman de cocktailkaart neerlegt. Ik lach en knik.

“Wat doe jij op Aruba?”, vraag ik, terwijl onze glazen klinken. Ik nip aan de koele bubbels. Vragen over mijn eigen leven ontwijk ik liever.

“Geld verdienen”, lacht hij. “Ik werk al vijftien jaar als advocaat bij een trustkantoor.” Zijn ogen glijden langs mijn lichaam, wanneer ik mijn benen over elkaar sla. Hij schraapt zijn keel en draait een kwartslag op zijn kruk. “Ik ben uit Cuba gevlucht en heb hier politiek asiel aangevraagd. Ik werkte voor Fidel Castro. Als aanklager bij het Openbaar Ministerie.”

“Vandaar dat je zo goed Nederlands spreekt. En waarom ben je gevlucht?” Ik haal mijn hand door mijn haar. Xavier speelt met zijn servet en kijkt ernaar. Bij zijn slapen zitten wat grijze haartjes. Hij ruikt fris, naar een kruidige musk. De kraaienpootjes rond zijn ogen wijzen, net als zijn lippen, omhoog als hij lacht. “Ik kon me niet meer vinden in Castro’s politieke ambities. Zo gaat dat met imperiums. De theorie waarop ze zijn gebouwd, zijn utopisch, maar zodra de nieuwe machthebber heeft gekregen waarvoor hij heeft gestreden, ontpopt hij zich precies zo als zijn voorganger en verdwijnt de ideologie als sneeuw voor de zon.” Hij zucht. “Maar uiteindelijk ben ik voor de liefde gevlucht.”

“De liefde?”, herhaal ik. Ik schuif op mijn kruk heen en weer, en giet in één keer mijn glas leeg. Het koele vocht glijdt mijn keel in. Ik zit op het puntje van mijn kruk.

Xavier knikt.

“Adriana en ik stonden op punt te trouwen. We hadden plannen om samen Cuba te ontvluchten en een beter bestaan op te bouwen. Zij was arts, ik advocaat, maar we verdienden samen nog minder dan een barman. Dat frustreerde ons. Maar toen kwam ik erachter dat ze het met mijn beste vriend deed.” Xavier pauzeert.

“Gaat het goed met je?”, vraagt hij plotseling.

“Jawel. Maar...” Door Xaviers verhaal borrelt de schaamte weer op, die ik zo goed en kwaad als het gaat probeer te onderdrukken. Na enige aarzeling begin ik te vertellen hoe ik het vlak voor mijn trouwen op mijn heupen had gekregen. En hoe ik het gevoel had dat Jeroen me wilde vastleggen, dat het huwelijk me werd opgedrongen.

“Ik ben een maand voor ons huwelijk uit Amsterdam vertrokken”, zeg ik zacht. Ik zie mijn kostbare trouwjurk voor me, de uitnodigingen, de trouwlocatie, de band, ons toekomstige huis en ik hoor Jeroen nog zeggen dat het normaal is om te denken: is dit nu de man met wie ik tot mijn tachtigste mijn leven ga delen? Ondanks zijn overredingskracht had ik er niet meer naar willen luisteren. De bemoeienissen van zijn familie, het was me allemaal te veel geworden. Het was ons huwelijk niet meer, anderen bepaalden. Jeroen had mijn noodkreet wel gehoord, maar luisterde niet.

“En ja,” zeg ik, “ik weet ook wel dat ik dat beter eerder had kunnen bedenken, maar dat deed ik niet. Ik voelde het pas zo sterk toen de uitnodigingen de deur uit waren. Precies op dat cruciale moment schenen stralen zonlicht plotseling door de ramen op mijn gezicht. Maar er was wel meer aan de hand...” Ik leg mijn handen in mijn schoot en zwijg een poosje. Ik zie weer voor me hoe we xtc gebruikten als we in de weekenden naar feestjes gingen. Ik begrijp niet goed waarom ik Xavier alles vertel. Misschien omdat een vreemde minder snel oordeelt dan familie of vrienden. Het voelt vrijer.

“In het begin was het spannend, die xtc, vooral Jeroen voelde hij zich vrijer. Maar er sloop een gewoonte in, alsof hij niet zonder kon. Weekend in, weekend uit. Het begon me steeds meer tegen te staan. ‘Gewone’ seks hadden we niet meer. Het moest altijd met die pillen. Toen ik ze een keer afsloeg, werd de man met wie ik zou gaan trouwen boos. Die avond zaten we zwiingend op de bank. De week erop weigerde ik weer. We zaten weer op de bank een wijntje te drinken en hij kwam steeds dichterbij me, steeds meer opgewonden. Hij bleek een paar druppeltjes GHB in mijn drankje te hebben gedaan. Zogenaamd om me te ontspannen. Er brak iets in me. Dat doe je toch niet? Daar hebben we toen eindeloos ruzie over gehad. Zoiets schaadt het vertrouwen. Die drugs *an sich* doen er niet toe. Ik kon het hem maar niet aan zijn verstand peuten. Dan werd hij boos en zei hij dat ik niet zo’n drama moest maken.”

“Niet gehoord worden, is de doodsteek voor een relatie. En toen?”, vraagt Xavier. Ik kijk hem aan.

“Een maand voor ons huwelijk stonden we in de badkamer naast elkaar onze tanden te poetsen. Ik zei dat ik het niet meer kon, dat ik het niet meer wilde. Jeroen dacht blijkbaar dat hij me verkeerd had verstaan, want hij bleef gewoon doorpoetsen. Maar toen ik zei dat ik niet meer wilde trouwen, reageerde hij vol verbazing.” Ik kijk Xavier aan.

“Toen heb ik mijn koffer gepakt, een hotel geboekt en ben de volgende dag vertrokken. Niemand weet waar

ik uithang. Het is eigenlijk nog maar zo kort geleden.” De gedachten aan mijn oude leven doen plotseling pijn.

“Runaway bride. En nu?”, vraagt Xavier.

Ik trek mijn schouders op en staar naar mijn glas.

“En jij? Zit je familie nog in Cuba? En... Adriana?”, vraag ik.

“Mijn familie woont in Miami. Ik bezoek ze regelmatig. En Adriana... Ze heeft nog heel lang naar me gezocht. Ze wilde me terug, had spijt. Dat vertelden mijn moeder en mijn broer me jaren terug. Ik heb haar wel eens willen bellen, maar toen ik hoorde dat ze was getrouwd, met een Nederlander nota bene, en kinderen heeft, heb ik het maar niet gedaan. Het is nu al zo lang geleden. Maar als ik opnieuw moest beslissen, zou ik er wat langer over hebben nagedacht. Minder impulsief zijn geweest. Maar ja, gekrenkte ziel.” Hij snuift.

“Wat ga jij nu doen? Behalve daten om te vergeten.” Hij lacht.

Ik draai een streng haar om mijn vingers.

“Hoe langer ik wegblijf, hoe moeilijker het wordt.” Ik had me allerlei voorstellingen gemaakt over de reacties van mijn familie. “Ik denk erover terug te gaan, maar ik durf niet zo goed. Ik heb wel mijn ouders gemaaild dat alles goed met me is.”

“Je moet gaan”, zegt Xavier. “Je moeder zal dolblij zijn om je weer te zien. Je kunt toch niet voor altijd weg blijven?”

Ik zie mijn vader voor me die vast heel erg boos zal worden en mijn moeder die in tranen zal uitbarsten. En ik weet zeker dat mijn broer me vermanend zal toespreken, om nog maar te zwijgen van de schande die mijn schoonfamilie over me zal uitstrooien. En Jeroen... Alleen al de gedachte Jeroen onder ogen te moeten komen, doet mijn maag samenknijpen.

“Mis je hem?”, vraagt Xavier.

“Hard werken is het beste medicijn.” Jeroen wil natuurlijk niks meer van me weten. Daar ken ik hem goed genoeg voor. Zijn ego en trots zijn aangetast. Jeroen en ik werden door familie en vrienden als het gouden koppel bestempeld. We pasten bij elkaar, vonden elkaar aantrekkelijk, inspireerden elkaar, waren *soulmates*, deelden dezelfde humor en interesses. Maar wat was daar van over? Ik heb het verprutst, ik ben weggerend.

Ik slik en kijk naar de dobberende bootjes op zee.

Xavier observeert me. “Misschien moet je jezelf niet zo kwellen. In het einde kan ook een nieuw begin zitten. Jullie hebben allebei tijd gehad om erover na te denken. Jullie verhaal is toch nog niet af?” Xavier pakt mijn hand en geeft er een kus op. “Je lijdt eronder. Ik zie het in je ogen. Laat me je één ding zeggen: ik heb spijt. Adriana was de liefde van mijn leven en ik ben haar nooit vergeten. Snap je? Van liefde kun je niet weglopen.”

“Ik denk niet dat Jeroen zich zorgen om me maakt.” Ik neem twee slokjes champagne.

“Misschien mist hij je verschrikkelijk. Draai het eens om?”

Ik bestudeer mijn glas, draai het rond en streel het voetje. Na een lange stilte zegt Xavier: “Zou je wat voor me willen doen als je toch besluit naar Amsterdam te gaan? Ik heb nog steeds de ring die ik Adriana wilde geven bij ons huwelijk. Zou jij hem haar willen brengen? Het is heel belangrijk voor me.”

“Oké, als ik ga, wil ik dat best voor je doen. Als ik jou daarmee help.”

“Dank je. Ik kom hem morgen bij de duikschool langsbrengen met het adres. En laten we nu de wijnkaart bestuderen en kijken wat voor lekker hapje we daarbij gaan nemen.” Xavier duwt zijn schouder tegen de mijne en geeft me een klein zetje.

De avond is allang gevallen. Lampjes flikkeren rond de stammen van de kokosbomen omhoog. Xavier en ik hebben een gezellige avond. De gedachte aan huis nestelt zich steeds meer in mijn brein. Na het hoofdgerecht en de koffie bedanken we de gastheer en lopen we samen naar buiten. Bij het afscheid, vlak voordat ik mijn auto instap, fluistert hij nog snel in mijn oor: “Vergeven verlicht, Kiki. Begin bij jezelf.”

Allemaal voor jou

Het is een prachtige zomerse zaterdag. Ik daal de trap af van het KLM-toestel. Een warme wind drukt mijn rode jurk tegen mijn buik en bovenbenen. Het is nu bijna anderhalve maand geleden dat ik de benen nam en naar Aruba vluchtte. Een mengeling van opgewondenheid en nervositeit trekt door mijn buik. Het is alsof ik examen moet doen.

Niet veel later zit ik in een taxi en glijden de weilanden met rood- en witbonte koeien voorbij. Xaviers ring voor Adriana zit verpakt in een doosje in mijn tas. Hij heeft gevraagd of ik, zodra ik ben geland, eerst de ring bij Adriana in haar villa aan de Vinkeveense plassen wil afgeven. Ik snap niet waarom het na al die jaren zo'n haast heeft, maar ik doe het, want straks raak ik 'm nog kwijt en bovendien is het een goede daad voor de liefde.

De taxi passeert een drietal fietsers op een smal landweggetje. Meisjes, gekleed in zomerjurkjes en teenslip-pers, trappen tegen de wind in. Blonde haren wapperen. Met hun rode rugzakjes lijken het net lieveheers-beestjes. In de vaart naast me varen vijf jongens met een sloep. Ze fluiten naar de meisjes en proberen ze bij te houden met hun motorboot. Ik glimlach. De meisjes maken er, net als de jongens, een spel van om ze voor te blijven. De golven van de boot spatten uiteen tegen de wal. Terwijl ik het tafereel gadesla en de jeugd benijdt om hun onbevangenheid en eindeloze toekomstmogelijkheden, varen aan de andere kant zeilboten kriskras door elkaar over de plassen.

De taxi mindert vaart en stopt bij een grote oprit. Het hek staat open en voordat ik iets kan zeggen als 'het laatste stukje loop ik wel' draait de chauffeur het grind op. Ik reken af en stap uit. De voordeur van het cottagehuis met rieten dak staat open. Twee grote olijfbomen in potten sieren de entree. Ik bel aan. Grappig, denk ik, Jeroen en ik droomden altijd van zo'n huis en Adriana woont er in. Het is best spannend om bij te dragen aan een oude liefdesgeschiedenis. Ik bel nog een keer aan en als er weer geen reactie komt, loop ik de hal binnen. Het ruikt er naar seringen.

"Hallo?", roep ik voorzichtig. Ik had allang een blaffende hond verwacht, maar er gebeurt niks. Mijn hakken tikken op de zwart-wit tegels. Op de vloer liggen rozenblaadjes, op een dressoirkastje branden druipkaarsen en aan de wand hangt een ingelijste zwart-witfoto. Ik herken de oudste apotheek van Amsterdam. Honderden porseleinen potten met pillen en poeders met spannende namen die niemand begrijpt, staan rij aan rij op de donkere, houten planken. Adriana, arts, logisch, denk ik.

Vanuit de hal kijk ik via de stijlvol ingerichte woonkamer met houten vloerdelen met berbertapijt uit over het plessengebied. Op de brede steiger staan loungebanken met prachtige dikke kussens. Een barbecue staat ernaast. Wijn in de koeler en brandende fakkels op de hoeken. Een zacht jazzmuziekje klinkt. De schuifpui staat half open en de lichte zijden gordijnen bollen door de tocht. Ik rommel in mijn tas en pak alvast het doosje met de ring. Ik voel me steeds ongemakkelijker.

"Is er iemand?", probeer ik weer. Waar heeft Xavier me in hemelsnaam op afgestuurd? Is hij wel te vertrouwen?

Ineens kucht er iemand achter me. Met een schok draai ik mij om. Ik verlam. Mijn lichaam wordt warm en koud tegelijk.

"Jeroen?" Ik wil nog iets zeggen, maar kan de juiste woorden niet vinden.

Langzaam loopt hij op me af. "Kiki", fluistert hij met een hese stem. Wanneer hij mijn naam nog een keer herhaalt, vlieg ik in zijn armen. Hij tilt me op en draait een rondje.

"Liefje toch. Voor geen goud zou ik zonder je willen leven. Ik hou van je. Dit hier," - Jeroen wijst om zich heen -, "is allemaal voor jou, Kiki."

Ik lach door mijn tranen heen. "Jij met je Xavier. Hoe heb je die zover gekregen?"

“Charmante privédetective, niet?”

Ik lach. Het doosje met de ring hou ik nog steeds in mijn handen geklemd.